

Arrest

nr. 159 311 van 23 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juni 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. FERMONT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juni 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 septies en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

[...]

+ kind: [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 07.02.2013. Hij verkreeg de bijlage 8 op 15.07.2014 en op 29.07.2014 de E-kaart. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. De situatie van betrokkene blijkt intussen echter geheel gewijzigd. Betrokkene legde oorspronkelijk ter staving van de aanvraag tot verklaring van inschrijving de volgende documenten voor: het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen van de firma A. en een bewijs van inschrijving bij een sociale kas voor zelfstandigen. Betrokkene liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art. 50, §2, 26 van het KB van 08.10.1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen.

Het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) heeft echter een onderzoek naar de (vermeende) zelfstandige activiteit van betrokkene ingesteld en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve activiteit plaatsvindt, waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. Dientengevolge heeft het Rijksinstituut, de Dienst Vreemdelingenzaken laten weten dat betrokkene retroactief wordt geschrapt als zelfstandige (vanaf 18.06.2014 voor firma A. bvba en van 01.04.2013 tot 30.06.2013 voor een vroegere zelfstandige activiteit bij R. 2000).

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.

Aangezien betrokkene zijn verblijfsrecht onder valse voorwendsels bekwam gezien hij geen zelfstandige activiteit uitoefent en werd vastgesteld door het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der zelfstandigen dat de aansluiting als zelfstandige onterecht was én heden niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980.

Bovendien heeft betrokkene zich bij gebrek aan voldoende bestaansmiddelen moeten wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te voorzien. Hierdoor is betrokkene dus heden ten laste van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk wat eveneens een grond tot intrekking van het verblijfsrecht is (art. 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980).

Hierdoor dient ook het verblijfsrecht van haar minderjarig kind, B.K. dat haar vervoegd heeft, te worden beëindigd, dit overeenkomstig art. 42ter §1,1° van de wet van 15.12.1980. Hij verkreeg immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met zijn moeder.

Overeenkomstig het rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' kunnen geen rechten worden ontleend aan eventuele andere aanwezige humanitaire elementen die een gevolg waren van een frauduleus bekomen verblijfsrecht. Het element fraude is wel degelijk een verzwarend element die de beëindiging van het verblijfsrecht rechtvaardigt. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht. Het kind dient de moeder te vergezellen. Zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk vormen immers geen belemmering om gevolg te geven aan deze beslissing en zijn moeder te vervoegen.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinéa, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkenen het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijven buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden

als zelfstandige of bloedverwant in neergaande lijn bekomen op 15.07.2014 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd zijn om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond. “

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In het eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat uit de retroactieve schrapping in geen geval kan worden afgeleid dat er door verzoekster valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten zouden zijn gebruikt, noch dat zij fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt en dat zij dus haar verblijfsrecht bekam onder valse voorwendsels. De schrapping kan zonder bijkomend onderzoek niet redelijkerwijs worden gekwalificeerd als bedoeld onder artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt dat de kwade trouw in haren hoofde moet worden bewezen, dat de bewijslast bij de verwerende partij ligt en dat die er niet in is geslaagd een bewijs voor te leggen. Verder stelt zij het volgende:

“Aan verzoekster werd door de RSVZ gevraagd om een vragenlijst in te vullen. Deze diende zij samen met de nodige bewijsstukken terug te sturen naar het RSVZ. Het RSVZ oordeelde echter bij schrijven d.d. 03.10.2014 dat de vragenlijst niet voldoende bewijskrachtige gegevens omvatte die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige (stuk 5).

Uit stuk 6 blijkt dat verzoekster weldegelijk een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend (zie stuk 6). Verweerder is van mening dat zij geen rekening kan houden met het stuk 6 van verzoekster, nu zij daar geen kennis van had op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Of zij nu kennis had van dit stuk of niet, het staat vast dat verweerder uit de beslissing van het RSVZ op geen enkele manier wettig kon afleiden dat er in casu sprake zou zijn van valse of misleidende informatie, noch dat verzoekster onder valse voorwendsels verblijfsrecht heeft bekomen.

Het RSVZ oordeelde enkel dat er onvoldoende bewijs voorhanden was. Ook verweerder zelf haalt in haar nota als enig argument aan dat verzoekster niet voldaan had aan de op haar rustende bewijslast omtrent het uitoefenen van een zelfstandige activiteit.

Er kan bijgevolg besloten worden dat verweerder in casu niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding door op grond van de beslissing van het RSVZ te besluiten dat verzoekster haar verblijfsrecht onder misleidende voorwendsels heeft bekomen.”

De bestreden beslissing dient dan ook op grond van dit middel te worden vernietigd.”

3.1.2. De verwerende partij betoogt in haar nota het volgende:

“In het eerste middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, evenals van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij is de mening toegedaan dat dat uit de retroactieve schrapping door het RSVZ geenszins kan worden afgeleid dat zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste informatie zou zijn gebruikt, noch dat zij fraude zou gepleegd hebben of andere onwettige middelen hebben gebruikt. Zij betoogt dat de informatie van het RSVZ niet volstond om in redelijkheid te besluiten dat er in haar hoofde bedrog bestond. Zij stelt wel degelijk een zelfstandige activiteit uit te hebben uitgeoefend en voegt bij huidig verzoekschrift het bewijs hiervan toe.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het thans toegevoegde bewijs van zelfstandige activiteit niet ter kennis werd gebracht van het Bestuur waardoor die er bij het nemen van de voorliggende beslissing ook geen rekening mee kon en moest gehouden worden.

Gelet op het feit dat blijkt dat uit het onderzoek van de RSVZ is gebleken dat er geen effectieve activiteit heeft plaatsgevonden en verzoekster retroactief werd geschrapt, is het niet kennelijk onredelijk van het Bestuur te oordelen dat het verblijfsrecht werd verkregen op grond van valse voorwendsels, zodat het verblijfsrecht kon beëindigd worden op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en het

principe "fraus omnia corrumpit". Door louter te betogen dat hoogstens kan worden vastgesteld dat zij niet langer meer voldoet aan de voorwaarden om verblijfsrecht te bekomen, maakt verzoekster niet aannemelijk dat het Bestuur op basis van een incorrecte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Zij heeft op 28 maart 2013 een aansluitingsverklaring ondertekend bij haar sociaal verzekeringsfonds als werkend vennoot bij R. bvba en op 18 juni 2014 als werkend vennoot bij A. bvba, waarvoor zij telkenmale door het RSVZ werd uitgenodigd om een vragenlijst in te vullen. De door verzoekster ingevulde vragenlijst bevatte echter niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wezen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige. Verzoekster heeft derhalve niet voldaan aan op de haar rustende bewijslast.

Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover het Bestuur beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Het eerste middel is ongegrond."

3.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing stoelt de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing op een schrijven van het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (hierna: het RSVZ) van 3 oktober 2014 aan het Sociaal Verzekeringsfonds Acerta en Securix Integrity – Vrije sociaal verzekeringskas voor zelfstandigen, waarin respectievelijk het volgende wordt gesteld:

"De betrokkene heeft een aansluitingsverklaring ondertekend bij uw sociaal verzekeringsfonds als werkend vennoot bij ARICAN BVBA (K.B.O.-nr. 0537.296.757) met ingang van 18 juni 2014. Zij werd verzocht een vragenlijst in te vullen die zij samen met de nodige bewijsstukken diende terug te sturen naar het RSVZ."

En

"De vragenlijst die de betrokkene heeft ingevuld omvat niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige. Bijgevolg dient de aansluiting van de betrokkene bij uw sociaal verzekeringsfonds te worden geschrapt vanaf de begindatum (18/06/2014)."

Verzoekster stelt dat uit deze schrapping niet kan worden afgeleid dat zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten zou hebben gebruikt, dan wel fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt en dat kwade trouw niet werd bewezen.

In het kader van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet berust de bewijslast van een intentioneel element in hoofde van de burger van de Unie of diens familielid bij de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen steun vindt in de parlementaire voorbereiding, waarin onder meer het volgende wordt gesteld: *"De enige uitzondering op deze overgangsbepaling heeft betrekking op de gevallen van fraude die worden bedoeld in artikel 42septies, omdat dit motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe «Fraus omnia corrumpit»"* (Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2006-2007, DOC 51 2845/001, p. 76). De rechtspraak van het Hof van Cassatie leert op zijn beurt dat de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" het bestaan van bedrog veronderstelt en dat

bedrog kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (Cass. 3 oktober 1997, Arr.Cass. 1997, 386). Die kwade trouw in hoofde van verzoekster moet bewezen worden. Uit de beslissing dient dus te blijken dat de betrokken vreemdeling met het oog op het bekomen van zijn verblijfsrecht wetens en willens “valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten” heeft meegedeeld, “fraude (heeft) gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt (heeft) die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

In de voormelde brieven van het RSVZ wordt aangehaald dat verzoekster zou zijn verzocht om een vragenlijst in te vullen en om die samen met de nodige bewijsstukken terug te sturen, dat het RSVZ heeft vastgesteld dat de vragenlijst die de betrokkene heeft ingevuld niet voldoende bewijskrachtige gegevens omvat die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige. De Raad stelt vast dat deze informatie niet volstaat om in redelijkheid te besluiten dat er in hoofde van verzoekster sprake was van bedrog. De retroactieve schrapping heeft echter enkel tot gevolg dat verzoekster wordt geacht nooit een aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds te hebben gehad, maar deze schrapping kan zonder bijkomend onderzoek niet redelijkerwijs worden geherkwalificeerd als het gebruik van valse of misleidende informatie met het oog op het bekomen van een recht op verblijf zoals bedoeld in artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris de vermeende bedrieglijke gedragingen van verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt. De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft niet zorgvuldig gehandeld door op grond van het schrijven van het RSVZ te besluiten dat verzoekster haar verblijfsrecht onder misleidende voorwendsels heeft bekomen en kon bijgevolg op deze gronden geen toepassing maken van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de hiervoor vermelde bepaling zijn aangetoond. Het eerste weigeringsmotief van de eerste bestreden beslissing is derhalve niet deugdelijk en kan niet staande blijven.

3.2.1. In een tweede middel betoogt verzoekster dat een schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet werd begaan.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Door verwerende partij wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 42bis, §1 Vw. als een bijkomende grond tot intrekking van het verblijfsrecht, naast artikel 42septies Vw. Verweerster stelt in de bestreden beslissing enkel dat verzoekster ten laste is van het sociale bijstandsstelsel. Louter ten laste zijn van het sociale bijstandsstelsel is echter geen grond tot intrekking van het verblijfsrecht. Artikel 42bis, §1 Vw. spreekt namelijk enkel over een onredelijke belasting. Dit laatste wordt door verweerster niet aangetoond.

Bij het bepalen van deze ‘onredelijke belasting’ dient rekening te worden gehouden met het tijdelijke karakter van de moeilijkheden, de duur van haar verblijf in België, haar persoonlijke situatie enzovoort.

Verzoekster verblijft sedert begin 2013 in België. Zij heeft steeds een inkomen als zelfstandige genoten. Het is pas sedert januari 2015 (en dus niet sedert december 2014 zoals verwerende partij onterecht voorhoudt) dat verzoekster een leefloon ontvangt van het OCMW te Gent. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, ontving verzoekster sinds vijf maanden een leefloon. Dat dit een onredelijke belasting van het sociale bijstandsstelsel betreft, wordt ten stelligste betwist.

Verzoekster herhaalt dat verweerster zélf in de bestreden beslissing niet spreekt over een onredelijke belasting, doch enkel stelt dat verzoekster ten laste is van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Gezien verzoekster pas twee jaar in België verblijft, beschikt zij over een beperkte kennis van het Nederlands, hetgeen het voor verzoekster niet gemakkelijk maakt om een job te vinden. Gedurende haar verblijf in België is zij bevallen van een zoontje. Ook dit heeft ervoor gezorgd dat zij enige tijd niet in staat is geweest om te gaan werken.

Langs de andere kant is verzoekster een jonge vrouw, die gelukkig kan rekenen op de steun van haar ex-schoonmoeder die mee instaat voor de zorg over haar zoontje.

In hoofde van verzoekster gaat het dan ook duidelijk om een tijdelijke belasting van het sociale bijstandsstelsel.

Verwerende partij heeft zich onterecht gebaseerd op artikel 42bis §1 Vw. om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster.

De bestreden beslissing dient dan ook op grond van dit tweede middel te worden vernietigd”.

3.2.2. De verwerende partij stelt daartegenover wat volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster sedert december 2014 tot juni 2015 een leefloon of equivalenten heeft genoten. Men dus moeilijk spreken over tijdelijke belasting. Dit blijkt uit een email d.d. 4 augustus 2015 van de POD Maatschappelijke integratie (zie bijlage) waarin wordt gesteld:

“Hallo,

U had mij gecontacteerd in het kader van een navraag of een persoon (rijksregisternr [...]) bij ons gekend was voor wat de periode juni 2015 en juli 2015.

Het OCMW van Gent heeft een terugbetaling aan ons gevraagd voor leefloon voor juni 2015. Dit is ook aanvaard geweest. Voor juli 2016 is er in ons systeem niets gekend.

Let wel, het OCMW kan op eigen middelen steun verlenen aan de betrokkene. Indien het OCMW niet de terugbetaling aan ons vraagt, zijn wij niet op de hoogte van een eventuele steuntoekenning.

[...]”

*Echter, een belasting van het bijstandsstelsel, ongeacht of dit tijdelijk dan wel onredelijk zou zijn, is immers niet de enige motivering die de bestreden beslissing schraagt. Het hoofdmotief van de intrekkingbeslissing is het rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*”. Het ten laste zijn van het bijstandsstelsel is een bijkomend motief.*

Het tweede middel is ongegrond.”

3.2.3. Artikel 42bis, §1, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

Uit deze bepaling blijkt dat teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, de verwerende partij rekening moet houden met het al dan niet tijdelijke karakter van de moeilijkheden van de betrokkene, de duur van diens verblijf in het Rijk, de persoonlijke situatie en het bedrag van de uitgekeerde steun.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij aan het voorgaande is tegemoet gekomen: zij is niet nagegaan of en heeft evenmin gemotiveerd over de vraag of het ter zake al dan niet over een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk zou gaan. Het stuk dat de verwerende partij citeert in haar nota, en de conclusie die zij daaruit trekt, met name dat moeilijk kan worden gesproken over een tijdelijke belasting, is een a posteriori-motief, dat niet in de bestreden beslissing werd opgenomen en waartegen verzoekster zich dan ook niet op adequate wijze heeft kunnen verdedigen, zodat het niet volstaat om het tweede motief in de bestreden beslissing te redden.

3.2.4. Een schending van artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet is aangetoond. Het middel is gegrond. Overigens geeft de verwerende partij zelf aan dat het eerste motief, gesteund op artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, in casu determinerend was.

3.3. De voorgaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet deugdelijk is en moet worden vernietigd. Door deze vernietiging ex tunc vallen verzoekster en haar kind, dat blijkens de bestreden beslissing het lot van zijn moeder volgt, terug in de situatie waarin zij zich bevonden vooraleer de bestreden beslissingen werden genomen, met name in het bezit van een E-kaart. Om die reden kan het bevel om het grondgebied te verlaten, gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet evenmin staande worden gehouden en moet de tweede bestreden beslissing evenzeer worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juni 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS